

ΟΠΕΡΕΤΤΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

MARCEL GERBIDON — JOSEPH. SZULC

ΦΛΟΣΣΥ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΕΙΣ 3 ΠΡΑΞΕΙΣ

Μετάφρασις : Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΤΥΠΟΙΣ ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 43—ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΗΘΟΠΟΙΟΙ
Παπᾶ Γκουντιμπάϋ	Σ. ΜΗΛΙΑΔΗΣ
Παπᾶ Ἡλίας	Ι. ΒΑΛΕΤΤΑΣ
Βαρνάβας.....	Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ἰεδεδίας.....	Ν. ΠΕΡΑΙΚΗΣ
Ουέλλιαμ	Ι. ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
Φλοσσί.....	Μ ΚΟΥΡΜΗ
Δεβώρα.....	Λ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
Σάρρα.....	Κ. ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ
Πικαντή (Μώδ).....	Φ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ
Ἐδβιγκ.....	ΣΟΝΙΑ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ
Μόνεκα.....	Μ. ΒΑΛΕΤΤΑ

Σκηνοθεσία—Μπαλέττα—Χοροί

Διδασκαλία

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΧΑΛΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘ΡΥΘΜΟΣ, Βουλῆς 22

ΦΛΟΣΣΥ

Α΄ ΠΡΑΞΙΣ

Βαρνάβας

Γεννήθηκα στὸ Φινιστέρο
ποτὲ δὲν γνώρισα γονιὸ
Μιὰ μέρα μ' εὗρηκαν στὸ ξέρω
σ' ἓνα βαρέλι ἀδειανὸ
σᾶν μ' εἶδαν μέσα στὴ Βαρέλα
μικρὸ μπεμπέκο παχουλὸ
ὄλοι εἶπαν μωρὸ αὐτὸ εἶνε τρέλλα
παιδι σταλμένο ἀπ' τὸ Θεὸ
καὶ μιὰ καὶ δυὸ μὲ πᾶν ντουγροῦ
ἐκεῖ στὴ δημαρχεία τοῦ χωριοῦ.

Ρεφραίν

Ἦμουνα ἓνας μπεμπές
ὄλο χάρες κι' ὠμορφιές
κι' ἤμουνα κουκλι σωστὸ
μπορῶ νὰ σᾶς τ' ὀρκιστῶ
ὅταν ἤμουνα γδυτός.
Λέγανε μὴρ' τ' εἶν' αὐτὸς

καὶ ἡ τσοῦπρες στὸ χωριὸ
Μ' ἐκνιτάζαν μικρὸ
τὰ ποδαράκια μου
καὶ τὰ χεράκια μου
τὰ μαγουλάκια μου
καὶ τὸν ἀπαντούλη μου
καὶ τὰ χεϊλάκια μου
μοῦ τὰ χαϊδεῦαν οὔλοι
Τὴν κοιλίτσα μου καὶ τὸ μ.μ.μ.

II

Οὔτε μάνα οὔτε πατέρα
δὲν ἐγνώρισα τὸ φτωχὸ
Κι' ἤμουν ἔρημο μέσ' τῆ σφαῖρα
ὄρφανοῦλι καὶ μοναχό !
Ἦμουν ὅμως τόσο ὄμορφουλι
κι' ὄλες μ' ἤθελαν, δηλαδὴ
ὄλες λέγαν τὸ καῦμενοῦλι
δὲν εἶνε μιὰ χαρὰ παιδί ;
Καὶ ἐγὼ τῆς ἐλυπόμου, μὰ
ποιά νὰ διαλέξω, νὰ κάνω μαμᾶ ;
Ὅταν ἤμουνα μπεμπές
ἤμουν ὄλο μπερμπαντιές
ὄλες ἢ μπόνες μαζὺ
μοῦ λέγαν, θέλεις Ζιζί ;
θές πιπί σου, θές κακά,
θές λουκοῦμι, θές κοκά ;
καὶ μὲ θέλαν ὄλες, μὰ
δὲν ἤθελα μαμά.

III

Καὶ τί δουλειὰ δὲν ἔχω κάνει
ἀπ' ὅταν βγήκα στὸ κλαρί
καὶ μὲ μιὰ πλάνη
καὶ γῦφτος μὲ ἓνα σφυρί
ἔκανα σὲ νοσοκομεῖο
καὶ ἔγινα κι' ἠθοποιὸς
καὶ σ' ἓνα παρθεναγωγεῖο
ποὺ τὰ περνοῦσα σὰν Θεό.
Στὸ τέλος νὰ μὴ μένω ἀργός
νὰ γίνω κόντεψα καὶ ὑπουργός.
Μὰ δὲν εἶμαι πιὰ μπεμπές
κι' ἔχω χίλιες δυὸ πομπές
μὰ εἶμ' ἀκόμα ὄμορφονιὸς
μεγαλεῖο γιὰ γαμπρός.
Ἐδῶ μέσα ποὺ θὰ μῶ
εἶν' τὸ μάτι μου θαμπὸ
γιὰ κορίτσια καὶ γιὰ νιές
καὶ γιὰ δοῦλες χοντρές.

Φλοσσι

Σὲ τίποτα δὲ μοιάζω
μὲ τὸ μπαμπᾶ μου ἐγὼ
σκοτοῦρα ἐγὼ δὲ βάζω
ποτέ μου στὸ μυαλό
Σὲ ὄλα διαφέρω
ἐγὼ ἀπ' τὸν μπαμπᾶ
κι' ἓνα μονάχα ξέρω

πὼς εἶμ' ὄλο καρδιά.
Εἶν' σοβαρὸς πολὺ αὐτὸς
ἕνας Ἑγγλέζος σωστός.

Ρεφραϊν

Εἶμ' ἐγὼ ἡ Φλοσσι, Φλοσσι, Φλοσσι
τί νὰ σᾶς εἰπῶ,
τὰ γλέντια ἀγαπῶ,
τὰ ὄμορφα παιδιά.
Δὲν ζητῶ τὰ σπόρτ
ἀγαπῶ τὰ κόρτ
καὶ περνῶ μιὰ ζωὴ χουσι.

Φλέρτ—Φλοσσὺ

Εἶν' σωστό γιὰ τὰ κορίτσια
στὴν Ἀγγλία
πὼς ψοφοῦνε γιὰ τὰ σπόρτ
τὰ μεγαλεῖα
Κι' ὅλες πάλι εἶνε γνωστὸ
πὼς τὸ τέννυς ἀγαποῦν
καὶ γιὰ τὸ Κρίκετ
πὼς λαχταροῦν.

Μὰ χορεοῦν καὶ γλεντοῦν
καὶ τραγουδοῦνε

Τὴ ζωὴ τους ὅλες θέλουν νὰ χαροῦνε
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ τ' ὁμολογῶ
μιὰ ψυχὴ δὲ δίνω ἴγώ.
Γιὰ μὲ τὸ φίνο σπόρτ
δὲν εἶν' ἄλλο ἀπὸ τὸ κόρτ.

Στὴν καρδιά μου πὼς μιλεῖ
ἕνας νεῖος γλυκὸς πολὺ
σᾶν τὸν δῶ νοιώθω
μιὰ τρανὴ ἐπιθυμία
μιὰ θερμὴ καὶ μιὰ ψυχρὴ
νοιώθω πὼς εἶμαι ὄχρη
τὴν καρδιά μου τὴ δονεῖ
κάποια μυστικὴ φωνή.

Ρεφραϊν

Στὴν καρδιά μου πὼς μιλεῖ
ἕνας νεῖος γλυκὸς πολὺ
καὶ εὐθύς μ' ἕνα φίλι
μὰ χωρὶς ὑπερβολή.
Στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μαλλιά
καὶ σφιχτὰ στὴν ἀγκυαλιά
στὴν καρδιά μου πὼς μιλεῖ
ἕνας νεῖος γλυκὸς πολὺ.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Σάρρα

Ἔχω μεγάλη φαντασία
 πὸν πάει ὄλο ἵππασία
 κ' εἶχα πεισθῆ
 σ' ὅ,τι ἡ Φλοσσι
 μοῦ εἶχε πῆ γιὰ σᾶς μὲ ἔννοια
 πὼς ἦσουν σᾶν θεοῖο τῆς Ζούγκλας
 κ' ἕνας ἄλλο: Φαίριμπακς Δούγκλας.

Μοῦ εἶχε πῆ
 πὼς μὲ λυπεῖ
 ὅπου τὸν ἔχω χωριστῆ.

Ρεφραίν

Θᾶθελα νᾶσαστε ποιὸ τολμηρὸς
 νὰ μὴν ἀφῆστε νὰ περνᾶ ὁ καιρὸς
 Ἦθελα νὰ
 ὅπως στὸ Σινεμά
 νὰ μὲ κυττάξετε
 νὰ μὲ ἀρπάξετε.

Θᾶθελα νᾶσαστε ποιὸ τολμηρὸς
 θᾶθελα νᾶσαστε ποιὸ ζωηρὸς
 Σὺ δὲν εἶσαι νέος
 καὶ πολὺ σπουδαῖος

Ἄ! τί ντροπὴ
 καὶ πόσο μὲ λυπεῖ.

Βαρνάβας—Κορίτσια

Εἶμ' ἐγὼ γιὰ ὅλα μᾶνα
 ὅπου γλέντι κ' ὅπου χαρὰ
 ὅταν πιάνω τὴν καμπάνα
 σᾶν καὶ μένα ποιὸς τὴν βαρᾶ;
 Ἄχ! σᾶν τήγε βαρῶ γιὰ γάμο
 κ' ἀνοίγετ' ἦχος χαρωπὸς
 εἶν' σᾶν νὰ θέλω νὰ κάμω
 νὰ πῆ στὸν κόσμο πῶς...

Ρεφραίν

Ντίγχε, ντίγχε, ντίγχε, ντὸν
 Ντίγχε, ντίγχε, ντὸν
 Ντίγχε, ντίγχε, ντὸν
 Νὰ πῆ σ' ὄλωνε τὸν κόσμο πῶς
 θε να τὴν περᾶση ὁ γαμπρὸς.

Φλοσσὺ

— Ἔνας εἶν' ὁ δρόμος
 στὴν καρδιά πὸν φέρνει
 πρέπει νᾶναι ὅμως
 κείνος πὸν τὸν πέρνει
 τόσο θαρρατὸς
 καὶ τόσ' ὀρμητικὸς
 Τὸ κακὸ μὴ βάζεις
 πάντα στὸ μυαλό σου

δίχως νὰ διστάξης
φτᾶνε στὸ σκοπὸ σου
Πρέπει νὰ βιαστῆς
σᾶν πρῶτος θὲς νάρθῆς
καὶ στ' ὁμολογῶ
ἔγὼ στὰ τέτοια δὲν ἄργῶ.
Τῆς καρδιάς τὸ δρόμο γιὰ νὰ βρῆς
εἶν' πσλὺ ἀνάγκη νὰ βιαστῆς
μὰ τώρα πειὰ ἄλλος σ' ἔχει προλάβει
ποὺ σᾶν καὶ σένανε μῦγες δὲ χάυει
Ποὺ εὐθύς
εἰς τὸ σκοπὸ τραβᾷ
δίχως λόγια περὶτὰ κουτὰ
ἔπῃρε κείνος τὸ δρόμο ποὺ πρέπει
κι' εἶχε μάτια γιὰ νὰ βλέπη αὐτός.

Ρεφραίν

Τῆς καρδιάς μου βρῆκε τὸ στρατὶ
γιατὶ ἤξερε πῶς νὰ φερθῆ
μοῦ εἶχε πῆ τόσα λόγια ὠραῖα
ποὺ τοῦ ἐδόθηκα τότε μοιραῖα
εἶν' ἀλήθεια εὐγενῆς κι' ἄβροδς
καὶ καλὸς, κομψός, πολὺ φαιδρός.
Πῶς νὰ σᾶς πῶ καταφέρνει σπουδαῖα
μιᾶς κοπέκλας νὰ βρῆ τὴ καρδιά.

Σάρρα — Παρίσι

Ὅταν ἔκαν' ὁ Θεὸς τὴ σφαῖρα